Any IV 15 CENTIMS Núm. 135

PARAU

Ell.—T'agrada que toqui el flubiol?
Ella.—Sí; però em dóna més gust tocar-lo jo.

TEATRE ELDORADO
Éxit de la companyia F. Caballé

TEATRE COMIC Suprem èxit de les noves representacions de les revistes
YES YES I OUI-OUI

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
EL CAMI DEL VICI

La Educación Sexual
Un interessant volum de més de 300 pàgines, il·lustrat . . . . . 3'50 pessetes
Es ven a les principals llibreries

MAISON MEUBLÉE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes.-Barbarà, 27, Telèf. 3221 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany.— Telèfon privat.—Ascensor. — Continuament reformat a la moderna. — Calefacció central.

MONT D'OR MEUBLÉE (Sucursal Verdura)
Confort modern.—Habitacions a 5 ptes.—Calefacció central.—Saletes de bany. — Telèfon en totes les habitacions.—Portal de Santa Madrona, 6 (al costat Teatre Circol Barcelonés), Barcelona.

Juegos Florales
Preciosa novel·la de JOAQUIM BELDA
il·lustrada per Oxymel.
Demaneu-la a tot arreu Preu: una pesseta

Recull d'itineraris excursionistes
per OCTAVI ARTIS Preu: 2'50 pts.

Llegiu
Los mejores cuentos verdes populares
por UN VIEJO JUERGISTA
Es ven al preu de UNA pesseta

Astracància Papitesca
de la «Biblioteca Papitu» Preu: 2 rals

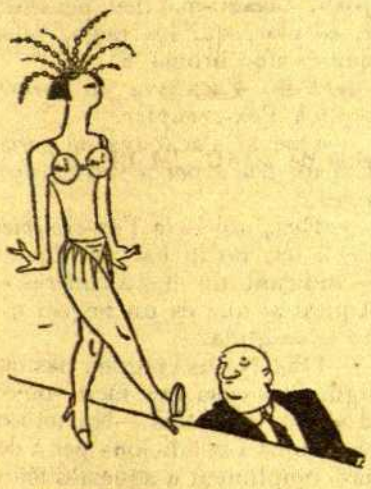
COMPREU EL XUT! HA SORTIT AVUI
El "non plus ultra" de la barrila futbolística
15 cèntims
Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo
15 cèntims

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUBSCRIPCIO:
Espanya, trimestre . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors.—No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.—Tel. 2763 A

BARCELONA, 28 D'ABRIL DE 1926

PARAU

Disbauxes confidencials

«OUI-OUI !»

S'ha de confessar que hem progressat. Deixem de banda el llum, els trucos, *les decoracions i els efectes inversemblants, i referim-nos exclusivament a la única matèria en què som pèrits: les femelles.*

Ja no són indispensables les girls *perquè els conjunts de les revistes es moguin uniformats. Les nostres artistes ja no tenen d'envejar res a les* girls. *Més aviat són les* girls *les que tenen d'envejar a les artistes de casa. Les curves pronunciades, els viratges sobtats, els moviments elàstics, i aquelles mirades de reüll a la llotja del* pagano, *no admeten competència.*

L'habituat dissimula i no deixa traslluir que la processó li va per dins. El foraster, el que no és de ciutat, si té butaca de passillo, a l'hora del desfile, *sua, fresseja, ensuma, acosta la galta als braços nus de les artistes i es menja amb els ulls a la comere. En sortir té els dimonis ficats al cos i no para fins que els fica a un altre.*

El foraster, quan arriba al poble, ho explica amb els ulls fora del cap: «Les dones es tapen la caixa dels trons amb una veta i van amb una cassola a cada pit». I si no se'l volen creure, afegeix misteriosament: «I allò, s'ho amaguen amb un musclo !» L'endemà, mig poble és a l'estació, i començant pel secretari i acabant pel terrossaire, tots tenen quefers urgents a Barcelona. La revista és la millor atracció de forasters.

EXAMENS

S'acosta el maig, que és el temps dels exàmens. Les sales de ball, els billars i tots els jocs d'esbarjo per a la gent jove, sofreixen per aquests temps una baixa de parroquians notable.

L'estudiant, amb el cap a tres quarts de quinze, vol recuperar allò perdut, però no pot. El cap li fuig. Les figures del llibre d'anatomia l'exciten, les curves de la geometria li recorden altres curves i el desassosseguen, i la botànica el commou. A recés de la llum velada del quinqué veu a la Nati *que es brinca i les caramboles que topen amb el «mingo». Quan en el mateix*

nimbe de llum veu l'esguard ferotge del seu pare i aquell bastó amb virolla de banya, prova de fer un esforç, però les lletres li ballen davant dels ulls una dansa fantàstica, i no pot estudiar. En aquells moments maleeix la rutina dels textos i la manca d'innovació en els estudis.

Si es pogués examinar de shimmy *o de caramboles !*

SOTA-SIGNAT

—En Rafel ha atrapat a la seva dona amb el Dr. Canalies.
—Vet ací per què ella sempre deia que estava en mans de metge.

Impressions d'un senyor de bona fe

El carrer Nou està desert: plou i fresqueja. Un home reparteix uns prospectes blaus on llegim amb lletres molt grosses: «*No dejen de visitar... antes de que se destruya el barrio. Hoy exhibición de peinados a lo garçonne por los célebres «Minuto» y «Patata». Al barrio chino, señores!*» Però el temps no convida a passejar i ens entafurem en un bar dels més concorreguts i més típics.

Hi trobem una nombrosa concurrència de gent pintoresca, que s'ha vist forçada a soplujar-se: contractistes artístics, llisca-culleres, *croupiers*, vius dels que van a la *busca* i tota la diversitat noctàmbula de dones.

Al mig d'un rotllo, el «Canela», assegut, canta, acompanyant-se ell mateix amb una guitarra: «*Y la bella perfumista se resignaba,—pues lo que perdía con los perfumes—con los polvos lo ganaba*». Cada estrofa era seguida d'una riallada general i el rotllo s'anava engruixint. Quan més gran era l'animació, l'amo de l'establiment, amb molta discreció, convida al cantaire, qui no volia pas altra cosa, i el grup es dispersa; uns van a la pastera i altres s'entretenen flirtejant.

A un vetllador prenen seient un comerciant ambulant i un ex-*croupier*. Poc després entra un artista de suburbi, mostrant els seus gravats i pregonant el seu treball: «*Se estropean joyas y relojes*», i encarant-se a l'ex-*croupier*: «*Quiere que le grave el reloj, señor?*» «Sí, justos! D'això parlàvem! Teniu, si és igual, graveu-me la papereta», i encarant-se a l'amo, continua: «Ja teniu ben bé sort de què la casa no fia ni *presta*!» «No, no, noi, no; ja l'he tret aquest rètol!—replicà l'amo.—Encara era pitjor, perquè els servia de pretext. Quan havien llegit el rètol afegien en veu alta, per tal que jo ho sentís: «Bé, això és per a segons qui. Vols-t'hi jugar que a mi me'n deixa? Ja ho veuràs. Joan, deixeu-me deu pessetes». I, és clar, qui les nega, veient que és una broma?»

—Però s'acabava en *serio*—replicà l'ex-*croupier*.

—Que si s'acabava en *serio*? Era un *truco* per a sabrejar-me, veies.

—Res, noi—fa l'ex-*croupier*. Fet i fet, no hi ha com aquests—indicant un llisca-culleres.—Aquest sí que és un negoci que no té caiguda.

—Oh! No us cregueu pas que sigui una cosa tan fàcil—objecta el llisca-culleres.—No tothom té atributs i condicions per a donar compliment a aquestes feres. Que us penseu que no gasta, això? Prou ens gastem més que els descarregadors del moll.

Estava disposat a etzivar un discurs quilomètric si no l'hagués tret de pollaguera el salut d'un *flamenco* que, tustant-li fortament l'esquena, exclamà: «*Hola, catalino*!» En sentir-se el cop, féu una aspiració com un sanglot i tot seguit reprengué fet una fúria, perquè en el país dels flamencs el mot *catalino* és la definició d'un munt de detritus, d'excrements, i la seva dignitat d'home culte no li permet tolerar el qualificatiu.

—Em fa por casar-me amb en Manel, des de que he sabut que és muntador d'ofici.

★ ★ ★

ELS MODALS

Dos senyorets amb modals
a un *water* ensems entraven,
i per a cedir-se el pas
compliments es prodigaven.
—Primer vostè—diu un d'ells.
—Això mai!—contesta l'altre.—
Han passat uns quants moments
i s'embruten a les calces.

. . . . . .

Si acàs tens ganes d'anar
de cos, compliments no facis.

UNA AVENTURA AMOROSA

A en Ramonet, l'aconseguir que la Susagna accedís a concedir-li l'entrevista que feia mesos li venia demanant, li costà molta saliva i molts quartos. Però per fi ho aconseguí. La Susagna, que passava per ésser una virtut feréstega, per un mode d'honestedat, aquell vespre es tancà sola amb en Ramonet, en una cambra d'hotel, per a tenir una conversa de caràcter particular.

Però quan en Ramonet es creia haver arribat al cap de tot dels seus desitjos, una bufetada, d'aquelles que destaroten, el deixà desconcertat...

—I ara! A què ve, això?—exclamà posant-se la mà a l'adolorida galta.

—Perquè aprengui modals!... Vostès, els homes, perquè una dona es queda en camisa es creuen que tot els està permès!

Aquí s'acabà l'aventura amorosa d'en Ramonet i la Susagna...

* * *

EL NU

Quan don Ambròs del Marge i del Diacolon va veure el retrat de la seva dona tota nua i en una posició excessivament incitant, que ocupava el lloc preferent de l'exposició del pintor de moda, es va sulfurar i va decidir venjar-se.

Picardia per picardia i mala jugada per mala jugada. Res de divorcis, ni sermons, ni tribunals. Ell era capaç de venjar-se a la moderna. Ja que la seva dona es mostrava nua a tots els homes, ell...

I va anar a trobar al mateix pintor i li va dir:

—Vull un retrat nu de pèl a pèl. No em ve de vint duros, però, sobretot, no s'hi descuidi res.

Com que pagant Sant Pere canta, l'artista va posar mans a l'obra, i al cap de vuit dies don Ambròs del Marge tenia el retrat llest, que des de la punta del dit gros del peu al rebrot de la coroneta, passant pel llombrigo, s'hi assemblava en tots els detalls.

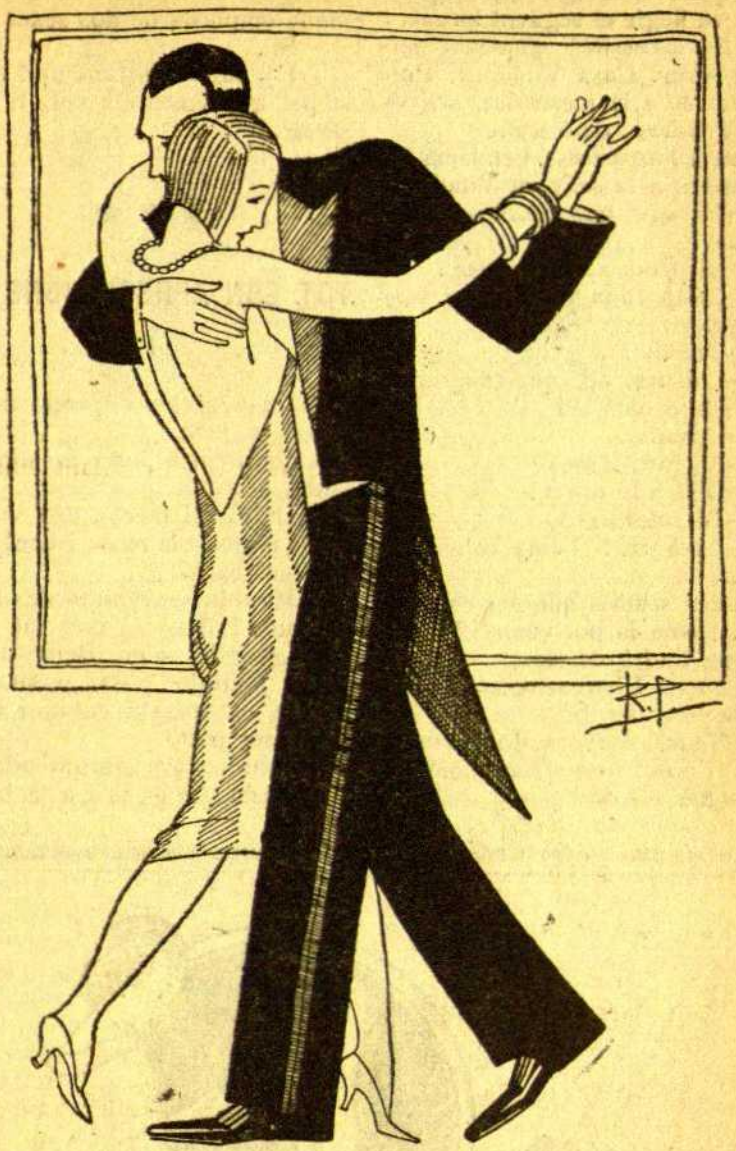
I amb tota solemnitat va inaugurar l'exposició.

—Així em venjaré completament de la meva dona—va pensar.

Però l'exhibició del seu nu no va servir per res més que per acabar-lo d'ensorrar.

—Només això?—exclamaven les senyores davant del nu.—Però si no s'hi veu res! Pobret! Ara comprenem per què la seva dona l'enganya!

I don Ambròs, en adonar-se del ridícol que havia fet, va pagar la multa que li va posar l'autoritat, per immoral, i es va donar a la beguda.

—A cal Sureda tesen la calefacció a les habitacions del darrera.
—En aquest pis, senyoreta, l'escalfa-panxes el tenim al davant.

* * *

UN HOME ESCRUPOLÓS

D'homes tan tocats i posats com en Llongarices no en corrien.

Cert dia, que estava sense empleu, es dedicà a llegir *La Vanguardia* per veure si troba-

va quelcom que li convingués.

I va llegir el següent anunci:

«Es necessiten empleats dels dos sexes. Casa Viladrau. Presentar-se a la mestressa, senyora Viladrau, de 6 a 8.»

En Llongarices, l'endemà es presentà a la senyora Viladrau.

—Es aquí que necessiten empleats?

—Sí. Com se diu, vostè?

—Josep Llongarices, per servir-la.

—On viu?

—Llàstics, 6o, quart, quarta.

—Quin ofici té?

—Camàlic.

—Es fort, doncs?

—Déu n'hi doret!

—Té informes?

—Això rai! Tants com vulgui...

—Em sembla que em convindrà. Demà ja pot venir i li diré el que tindrà de fer...

Però en Llongarices tenia alguna cosa per dir.

—Veurà, senyora. Jo sóc molt tocat i posat i molt escrupolós...

—Què vol dir?

—Que vostè, en l'anunci demana empleats de dos sexes...

—Sí...

—I jo només en tinc un! Ara, si pel que vostè els vol, li puc servir...

★ ★ ★

TOT SÓN APRECIACIONS

I

A casa el baró Carerach de Flautacaiguda.

La minyona porta la sopa a taula.

El baró en menja una cullerada, espeta un renec i llença el plat pel balcó.

—Matilde!—crida. — Això no pot anar! Això és més fat que una comèdia d'en Benavente!

La Matilde posa posat de màrtir, entra a la cuina i treu el primer plat.

El baró clava forquillada a una patata, se la fica a la boca i acte seguit d'un xut engega el plat al terrat de davant.

—El caos! El pragmatisme! El *disloque*! Aquí sembla que hi hagi abocat tota la sal de Cardona! Vagi, desgraciada, vagi al restaurant de la cantonada i digui que em portin un sopar.

II

Al carrer.

Un mascle que passa fregant la Matilde:

—Ai, que està bé de sal, nena!...

★ ★ ★

EL CAS DEL SENYOR ROCAFORT

El senyor Rocafort va anar a París i, aprofitant la baixa del franc, es va fer fer un trajo nou. Però el sastre no l'hi va portar, i el senyor Rocafort va tenir de sortir de l'hotel i agafar l'exprés a l'estació de Quai d'Orsai amb el trajo vell, suat i brut, del viatge.

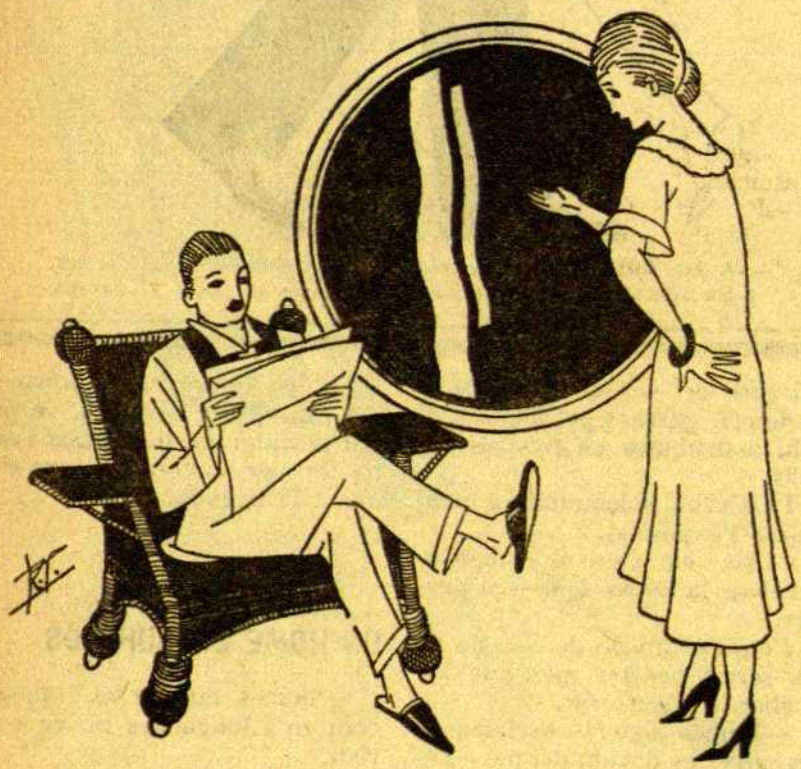
Però en el moment en què el tren anava a arrencar, un mosso de la sastreria entrà a l'andana i li entregà, per la finestreta, la capsa amb el trajo nou, donant a l'ensems tota mena d'excuses.

El senyor Rocafort, llavors, pensà que era una llàstima tenir de pagar drets de duana pel trajo nou, i considerant que el que duia posat no valia sis rals, va pendre el determini, en arribar a Perpinyà, aprofitant que anava sol en el departament, de canviar-se de roba, llençant la vella.

I així va començar a fer-ho. Es tragué l'americana i la llençà per la finestra. Féu el mateix amb l'armilla. El pantalon seguí el mateix camí. I a continuació obrí la capsa i es posà l'armilla nova, l'americana i...

Oh, catàstrofe! La capsa no contenia el pantalon! El sastre se n'havia descuidat!

El senyor Rocafort va tenir de baixar a Cerbere en trajo escocès, pagar una multa per faltes a la moral... i pagar drets de duana.

—Quina baixada fan els francs!
—A mi m'agraden els homes francs, veies!

EL PODER DE LA PREMSA

Un periodista influent es va morir.

I el seu àngel guardià el va portar cap el Cel.

Però Sant Pere li va tancar el pas.

—Quina era en la terra la vostra professió?

—Periodista.

—Ca! No hi ha lloc! No ens entendríem de feina!

—Però, és que...

—No volem indiscrets, aquí. Apa.

I li tancà la porta.

—Bah! Anirem a l'infern!—digué l'àngel.

—A l'infern? Horror!

—Calla, pau! Si no s'hi està tan malament com diuen!

Arribats que foren a la porta de la *cità dolente*, un dimoni, que feia cara de bon jan, preguntà:

—Quin ofici teníeu, mestre?

—Periodista.

—Doncs no podeu entrar. Massa tafaners. No ens convé.

I també li barrà la porta.

El periodista es despedí de l'àngel, i prenent-se la cosa filosòficament, es retirà a una estrella sense amo i allí hi fundà un periòdic: *La Voz Sideral*.

Al cap d'un mes tenia *pase* per entrar al Cel i a l'infern.

* * *

NO TINC TEMPS

Són les 12'41, hora de sortida del tren. Un pobre tartamut fa uns moviments estranys, com d'impaciència. Un cop assegut, s'alça d'una revolada, com per sortir del cotxe. Però en aquell precís moment s'oí la trompeta del cap d'estació i el tren es posà en marxa.

Segons vaig saber després, el pobre s'havia purgat, tardant-li fins llavors els efectes propis de la purga.

El tren en què viatgem no porta water. Heu's aquí la última temptativa d'un home que fins això no pot fer. Però quan es donà al desesper, el tren parà, i el tartamut em digué:

—Qu... qu...ant pa... pa...ra, aquí?

—Un minut.

—Un mi... mi...nut? No tinc temps...

S'assegué novament, i en arribar a l'altra estació em féu la mateixa pregunta.

—Aquí para cinc minuts—li vaig respondre.

Acabar de dir-l'hi i baixar tot seguit, fou tot u. Però no veient el water, va dirigir-se al cap d'estació.

—Fa... fa... fa...ria el fa... favor de dir... dir... dir-me on és la com... com... com...?

Fent-se càrrec de la situació d'aquell home, el ferroviari l'hi assenyalà amb el dit.

—Miri, és allí.

—Grà... grà... gràcies, pe... però... ja... ja... no la neces.... necessito!...

No cal dir que jo vaig canviar de vagó.

* * *

UN HOME AMAGAT

Tant i tant va empipar en Rafel a la Maria, que aquesta va decidir donar-li una lliçó per a fer-li perdre les ganes d'empaitar dones casades. Perquè la Maria, xicota plena i ben feta, estimava molt al seu marit i no estava per escoltar les animalades d'en Rafel, un que es creia ésser un *corrido*.

Cert dia la Maria va fer veure que se l'escoltava.

—Vingui a casa, aquest vespre, a les deu. El meu marit no hi serà...

En Rafel va ésser puntual.

—Miri, Rafel—va dir-li amb veu tremolosa la Maria.—Com que faig una mala acció, me'n dono molta vergonya. Si vol que correspongui als seus desitjos, s'ha de deixar tapar d'ulls...

Accedí en Rafel, i tot just acabava de deixar-se'ls tapar, se sentí certa remor a la porta.

—Ai, Déu del del, i quin compromís!

—Què hi ha?

—El meu marit que obre la porta. Cuiti, passi aquí al celobert... Ja l'avisaré quan sigui fora...

I el va fer sortir... no al celobert, sinó al carrer del darrera, car la casa donava a dos carrers.

I allí s'estigué dues hores en Rafel, quiet, sense moure's.

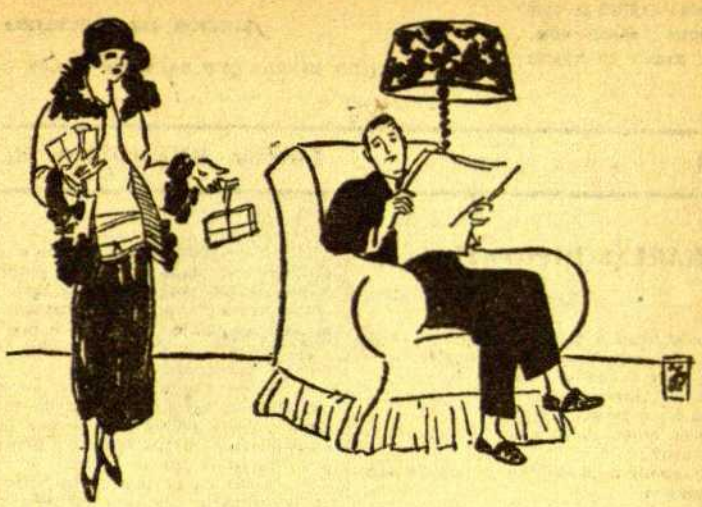
I encara hi fóra si el *sereno* no l'hagués emprès:

—Ei, mestre! Què hi feu, aquí?

—Pst! Calleu!

—Per què?

—No veieu que estic amagat?

—Vinc de casa la meva tia...

—Digues-li que vagi amb més compte a cordar-te la cotilla, que sempre t'hi fa nusos.

REDACCION
—
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 18
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
—
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director. BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1429

CHARLAS HIPOTÉTICAS

Lema: «Ves per on!»

Cuando vean a uno que tapiza el culo de un sofá, no le pregunten lo que hace. Se exponen a que les diga:

—El cul, tapisso.

Y no hace goze, ¿verdad?

¿Saben quién es que no tiene la boca en la cara?

El abocador del café, porque «te l'aboca a la tassa».

(Es una bandarrada, pero ¡qué quieren hacerle!)

Mi amigo Estanislao (que se parece a los presos, porque todos Están-islaos...) ha negado que me deba una sola papa, y esto que me debe un gavadal. Fuí a verle para armarle un vuelo y le vi venir mojado como un pez, pues llovía a botes y barrales y no llevaba paraguas. Entonces lo comprendí todo. De tan mojado como iba... *anegado*!

Si Mary Isaura saca la rifa, ¿en qué se diferencia de una papallona?

Pues en que Mary treu i la papallona, mari-posa.

Cuando voy por el Ayuntamiento y oigo que llaman a Colom Cardany, sin adarme busco a Pierrot.

Sí, hombres: como dicen «Colom-bina»!

¿En qué se parece la «Tosca» y Caldas de Malavella?

Pues en que ésta tiene aquello de Vichy Catalán y la «Tosca» aquello de «vichy d'arte» vichy d'amore...».

(No, si cuando empiezo a desbarrar, rai. Hago faena.)

Mi amiga Luisa el otro día guilló del despacho en que hace de meca, con el tenedor de libros. ¿Y saben, un chico más tarde, que la achampé en el «Canari» con el fulano, lo que hacía? Pues estaba comiendo con el tenedor.

A ver si caéis esto qué es:

Tiene una gorda ventaja,
pues siendo el forat petit,
entra todo de seguit
en cuanto la cabeza pasa.

Ya podéis barrinar, ya, que no caeréis. Pues es ¡el gato!, cuando se fica por un horadado.

Y deseando que el año nuevo os pruebe (aun no lo había dicho), abur y mandar. Apa.

BUENDÍA Y GASSOL

PURA ESTAJO se ofrece para nodriza. Leche desnatada. Dirigirse a «Estajo, dida. DÍA BÉTICO, 69.»

LA RASPA ESPAVILADA

Lema: «2 × 3 = 6».

Una raspa marchaba por un camino y un bordegaso seguía en la misma dirección chano-chano por otro. Ambos caminos al cabo de un chico se unieron, y los dos jóvenes, garlando, garlando, prosiguieron juntos.

El fulano llevaba una cafetera al hombro, en una mano tenía una gallina agafada por las potas y en la otra un garrote con el cual hacía gambar a una mula que guiaba si os place por fuerza.

Al llegar a un sitio amagado, la raspa dijo al bordegaso:

—Me da canguis penetrar en ese rincón sola contigo. Es de aquello más solitario y bien podría pasarte por la gorra aprisionarme en tus brazos y hacerme un pedo de besos por la fuerza.

—¿Cómo caray podría yo—hizo el badoque—besarte con esta cafetera al hombro, un garrote en una mano, una gallina en la otra y una mula agafada bien bien por el freno? Estoy como si tuviese atados las manos y los pieses.

—Badas—replicó la raspita,—pues vamos a suponer que claves el garrote en el suelo y ligues a él la mula; que coloques la cafetera culo arriba y metas dentro la gallina, ¿qué podría impedirte entonces que hicieses la bandarrada de besarme?

—¡Vatúa la olla! No se me había pas ocurrido a mí eso—dijo el bordegaso.

Y tal dicho, tal hecho: hincó su garrote en la tierra y amarró en él la mula, luego metió la gallina dentro de la cafetera y dió un gavadal de besos a la flavia, la cual no opuso pas mucha resistencia.

VALLE HINCLÁN

SE VENDE un chocho de aquello más bonito.

La chocha, o sea la hembra, la diñó el mes pasado. Bético, 624. S. P.

AVISO A NUESTROS LECTORES

Ayer se caló fuego en nuestra redacción. A la cuenta Solestruga, nuestro redactor de suicidios involuntarios, vino algo pitof y se puso a clapar sin apagar el caliqueño.

Cuando nos adonamos la casa parecía una hoguera. ¡No *hoguera* dicho nunca que el papel hiciese tanto humo! (Parece a un niño de un año el papel cuando se quema: todo *hu-mea.*)

Llamamos a los bomberos y vinieron cuatro hetairas del Boulevard Barbará, las cuales en un tres y no nada apagaron el fuego.

Las pérdidas son insignificantes, pues sólo se quemaron las cuartillas de la novela que veníamos publicando con entusiasmo sin par. (Un eunuco también es sin par, ¿oi?) Así, pues, no podemos seguir la obra «Mallorquina, virgen y madre... etc., etc.», cosa que nos tiene muy empipados.

¡Ya nos empescaremos otra, ya!

JOSE ALEGRIA

La mejor Empresa de transportes
¿A quién no le gustan los transportes de Alegría?

IMPROVISACION

La propia de Met Herrera
casó ayer a su hija Lidia.
Y decía la pávera:
—¡Ay, hija! Te tengo envidia,
pues estoy segura que
iré al otro barrio soltera.

K. K. U.

LA ANUNCIACION

Agencia de publicidad

Admité anuncios de toda mena y concede unos descuentos verdaderamente fantásticos.
(No confundirlos con los des-cuentos de Folch y Torres, D. J. M.)

AVISO

La casa «Hembo Thonat y C.ª», de Egipto de Dalt, nos dice que el público no debe poner cara de ciruelas agrias cuando vea que los cigarrillos que acaba de encolomar al mercado son un chico más chicos que los que vendía antes.

Es que la casa «Hembo Thonat y C.ª», de Egipto de Dalt, no es pas amiga de hacer puginar al público sin suelta ni vuelta, y habiendo parado esmiento de que los fumadores dejaban ir al suelo, sin fumarlos, los dos últimos centímetros de cada cigarrillo, resolvió suprimirlos, por resultar de aquello más inútiles.

Así, pues, de esta manera todo se aprofita.

Hembo Thonat y C.ª

REUMATICO ACREDITADO

Diez años, diez, de dolores con todos los ets y uts.

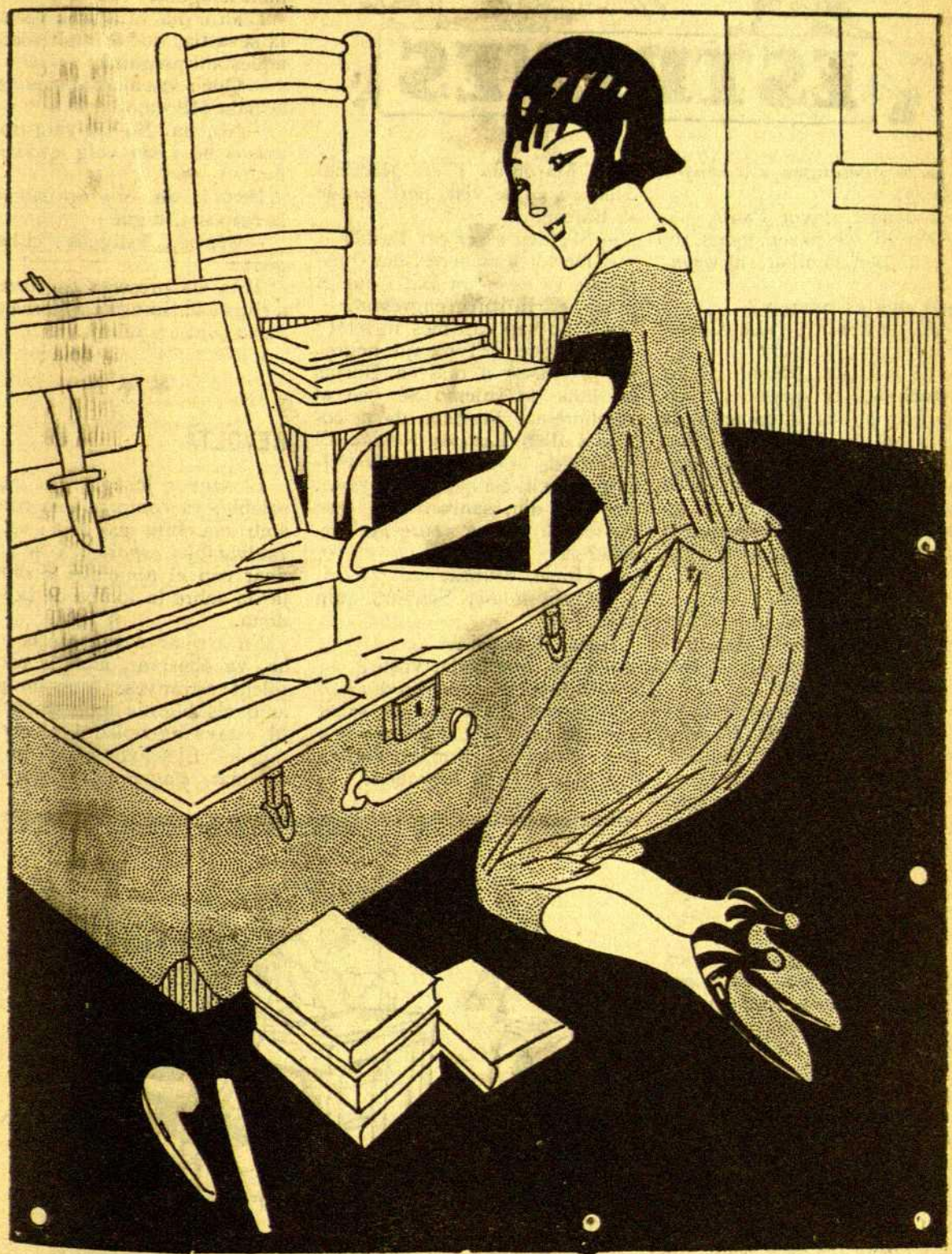
Se ofrece, para servir de barómetro, en casa de señores.

Anuncia la lluvia con 12 horas de anticipación.

Ideal para empresarios de toros
No falla. Se alquila a aprueba.

Razón: «Bético», 3623263.

—Es el que m'agrada més això de remenar les coses del senyoret!

—Estic desenganyat, senyor Rufasta.

—I doncs, senyor Pau?

—No hi va haver raons, ni crits, ni plet familiar, ni *bronca*...

—A què es refereix?

—A l'estrena de «La Cotxereta».

—Té raó que l'«home de les sentències» i el «periodista *sietemesino*» se les varen tenir de valent i el darrer fins va arribar a tirar una maledicció de gitana.

—Doncs, res. El públic es va mantenir correcte i l'obra va arribar al final sense desperfectes de mobiliaris ni simulacres d'incendi.

—I els actors?

—La Casals feta una actriu de primera magnitud i els altres complint com a bons.

—De totes maneres...

—Encara hi ha esperança. Si en Poal-Aregall i en *Paquito* Madrid es desafien, ja l'avisaré.

—Doncs, un servidor, com que s'ha aficionat a les revistes, vaig anar a «Novedades»...

—A veure «Las Maravillosas»?

—*Ecco*! I rigui's de l'avençament oficial de l'hora.

—Caram!

—Jo sempre estic clavat a les dotze. Fila orquestra, davant per davant del clarinet, i no em tregui d'aquí. Quin espectacle, senyor Pau! Llum, alegria, ballaruga, cames maquillades, braços...

—I *lo que cuelga*?

—Em refereixo exclusivament a les dones.

—Ah, ja! I de «El camino de la felicidad», què en sap?

—El camí de la felicitat, senyor Rufasta, és molt pelut.

—Què diu, ara!

—Parlo per experiència. El d'en Marquina i en Martínez Sierra no l'he vist, però fent-lo la Bàrcena...

—Sí; deu ésser per l'estil.

—De totes maneres, em consta que va ésser un èxit i que el públic en va sortir engrescat.

—I no sap cap més novetat?

—Sé que «El monjo negre» va prestar-se a què en Borràs es lluís de valent. Sé que al «Poliorama» l'estrena de la comèdia d'en Linares Rivas «El marido de la estrella» va constituir un èxit. Sé que al «Goya»...

—Què diu, sant cristià! Que potser ha anat a veure la Tòrtola?

—Home, veurà...

—Quin home, Senyor, quin home!

—Bé, dispensi...

—Però, que bada, vostè?

—Caram! Per què ho diu?

—Senyor Pau, ha de saber que *els camelos del mundo* són tres: Berta Singerman, Tòrtola València i *Pepe* Marquès!

LA SORDERA

La Susagna té fama — merescuda, eh? — d'ésser una xicota molt lleugera.

L'altre dia va anar a visitar a la seva tia, que és molt sorda, i aquesta li preguntà:

—Què: vas anar al concert de la Sala Miloca, ahir?

—No, tia. No em vaig trobar massa bé i em vaig quedar al llit.

Però la tia, que no entengué la resposta, digué:

—Bé, bé... I digues: hi havia gent?

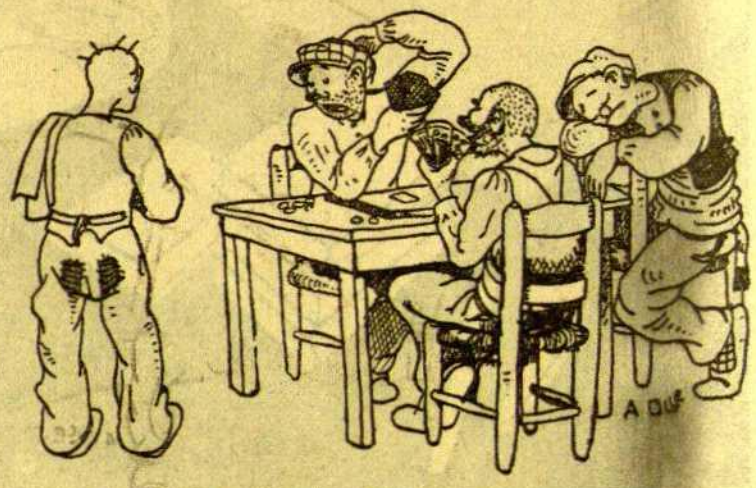
Tots els presents es clavaren a riure i la Susagna es tornà vermella com un pebrot.

* * *

REVOLTA

El senyor Josep, vidu inconsolable, va comprar una corona amb una cinta que deia: «*A mi inolvidable esposa*», i se'n va anar cap el cementiri a dipositar-la sobre la tomba de la seva dona.

En arribar davant de la tomba, va observar, amb la consegüent estranyesa, que un jove amb els bigotis molt engomats hi estava agenollat i plorava a raig fet. El senyor Josep, un xic escamat, s'agenollà al seu cos-

—Quina hora tenim, Cisco?
—Les dues de la matinada.
—Redéu! I la dona que m'està esperant per dinar!

tat i es tragué el mocador per si li venia aquella tristesa que li agafava cada vegada que es recordava de la seva casta muller. Aquell dia, però, la tristesa no li va agafar. El jove que plorava al seu costat feia uns crits tan llastimosos i pronunciava uns mots tan confosos, que el senyor Josep, sense voler, no va tenir més remei que distreure's.

—Pobra Catarina! — mormolava el jove.—La meva estimada! Víctima d'un home que no et comprenia. Reviu per un instant perquè jo pugui estrenye't novament als meus braços per fer-te oblidar les amargors de la teva esclavitud! Catarina meva! El record de les teves carícies no s'esborrarà mai en mi! Catarina de la meva ànima!

El senyor Josep va sentir que les sangs li pujaven al cap.

—Escolti, jove — va dir-li. — No s'ha pas equivocat de tomba?

—Oh, no! Es la tomba de la meva estimada Catarina! De la dona del senyor Josep, del carrer de la Boqueria. Hi vinc cada dia.

—Ai, caram, caram!—va exclamar el senyor Josep, i arrencant la llaçada de la corona amb una grapada, la va substituir per una tira de paper que deia: «A la mala puça de la meva dona. Poca-vergonya!»

...I se'n va anar tan satisfet.

UN QUE VOL CARTA

En Pepet i la Toneta eren dos casats de nou, amos d'un forn, que es trobaven en plena lluna de mel; ni en Pepet podia viure sense la seva Toneta, ni la Toneta sense el seu Pepet.

Ell, que havia sigut un «juerguista» de marca, des de que es deixà posar el jou quedà convertit en un anyell; ni *juergas*, ni conquistes, ni diversions, ni amics; res existia per a ell; vivia en cos i ànima per a la seva Toneta.

A les nits, després de sopar, s'entretenien jugant a cartes; després, al llit, al calentet llit, que els esperava amorosament.

Certa nit es disposaven a jugar una partideta en la mateixa taula on en Quimet, l'aprenent del forn, s'estava dormint; per a no despertar-lo, estengueren la manta sobre la punta de la taula que quedava buida, i en Pepet digué a la seva costella, en to misteriós, per a que no s'enterés l'aprenent:

—Mira, noia: jugarem una partida al tuti; cada vint que et canti, em faràs un petó; les quaranta, una abraçada, i si et faig tuti... ens anirem al llit.

I l'aprenent, que alçà el cap, digué tot serio:

—Mestre, dóna'm cartes!

—Quan faig una bestiesa, sóc el primer de riure-me'n.
—Quina vida més alegre deu passar!

LA SENYORA SORDA

El senyor de Ravesec, en tornar de passar l'estiu a la torre amb la família, obriren altra vegada els seus salons per a rebre a ses amistats.

Un dels dies, la senyora de Ravesec explicava en un rotllo de senyores amigues, que en una casa de pagès que visitaren els varen obsequiar esplèndidament.

—Ens varen servir, vulgues no vulgues, vi ranci amb borregos, una llonganissa així (fent l'acció amb el braç), però quina llonganissa! I uns melons així! (fent també l'acció d'ésser rodons i grossos). Quins melons!

En arribar a aquest punt, una senyora sorda com un pedrís, que seia al costat de la senyora Ravesec, que s'havia fixat en l'acció i que sols havia entès els últims mots d'*issa* i *lons*, tocant-la pel braç, preguntà:

—Dispensi, senyora Ravesec. De quin senyor parlen?

* * *

ERA MOLT TARD

En Ramon va manllevar cinc duros a en Vicens, i des d'aquell dia en Vicens no trobava a en Ramon enlloc.

Però cert dia en Ramon tingué la mala potra de trobar-se amb en Vicens a mig carrer de Gínjol.

No hi havia manera de fer-se escàpol.

—Ditxosos els ulls que et veuen! — exclamà en Vicens.— Sembla que fugis de mi...

—Qui? Jo? I ara! Es... que... saps?, estic molt enfeinat. Mira: ara mateix m'esperen. Quina hora és?

En Vicens perdé la paciència.

—Es l'hora de tornar-me els cinc duros que em deus!—digué amb to empipat.

A lo qual respongué en Ramon, tranquilament:

—Caram! No em creia que fos tan tard!

I se n'anà.

TERCERILLES

Vegin quin anunciet llegim en *El Liberal*, de Madrid:

«*Joven veintitrés años desea amistad íntima de señora cuarenta, absolutamente desinteresada. Escribid a...*»

Es veu que a aquest li agraden *jamonas*.

* * *

D'*El Liberal*, de Madrid:

«*Señor joven desea secretario dieciocho a veintidós años, buena presencia, honrado, culto, amable. Escribid enviando fotografía, que se devolverá...*»

Bé, sí, entesos. No en parlem més.

* * *

També d'*El Liberal*:

«*Joven carrera universitaria, urge momentáneamente protección femenina. Correspondería.*»

Serveixen de tan poc, avui, les carreres!

* * *

Un altre anunci d'*El Liberal* madrileny:

«*Verdadera señora, ni mundana, ni profesional de anuncio, viuda, elegante, 38 años, con medios vida insuficientes por quebrantos fortuna, aceptaría reservadamente protección, ayuda de caballero posición verdad unos cincuenta años.*»

Això de la *verdadera señora* és per enternir a qualsevol.

* * *

En David volia anar a jugar al *tennis* i no tenia raqueta. Sabia que en Samuel en tenia, però, com demanar-la-hi? Li diria que la necessitava. Se n'anà a casa seva.

—Escolta, Samuel: que necessites l'escopeta de caça aquesta tarda?

—Sí, noi. Me'n vaig de cacera. Ho sento.

—Bé... Doncs deixa'm la raqueta. Si vas de cacera, no la necessites!

* * *

D'una crònica deportiva:

«*Abominamos del juego duro y violento. El juego noble y limpio no tiene precio. El duro, no vale una peseta.*»

Està clar! Si és *duro* en val cinc.

* * *

—Què: han vist com els anglesos han trobat als nostres aviadors en ple desert?

—Els *anglesos* el troben a un per tot arreu.

* * *

Deia *El Día Gráfico* de dies passats:

«*...con una sonrisa de fina novia...*»

Després de molt rumiar vam caure en què allò de *novia* tenia de dir *ironía*.

—No beguis més, que després no pots ficar la clau al pany!

L'Ignasi Zuloaga necessitava una model i va posar un anunci demanant-la. S'hi presentà una xicoteta.

—Bé—digué en Zuloaga.—A veure. Tombi's un xic. Ensenyi'm el perfil.

La noia, indignada, replicà:

—Què s'ha cregut! Sóc una noia honrada!

I se n'anà.

• • •

Llegim i enganxem:

«En Nueva York ha fallecido un juerguista que dejó escrito en su testamento que su cadáver fuera quemado y repartidas las cenizas por todos los cabarets de la ciudad.»

Suposem que seran utilitzades quan els parroquians demanin bicarbonat.

• • •

Vet ací un cas d'amor *juvenil*.

A Collera (Gijón) s'han casat la xicota Roseta Canals, de seixanta un anys, i el minyó Pepet Alonso, de 86. Total, cent quaranta set anys. La boda va ésser amenitzada per una banda de música.

Música, primavera, amor, joventut...

Ja s'ho faran.

O no s'ho faran, segurament.

• • •

En certs llocs d'Escòcia, i especialment en el comtat de Dumfries, existí durant algun temps el costum de casar-se en un mes determinat de l'any.

Segons aquest costum, podien els homes i les dones tenir relacions conjugals amb contracte per un any. Si al cap d'un any no lligaven, podien separar-se i no havia passat res.

I després diran que els costums de l'antigor no eren savis!

• • •

Un regidor va anar a l'enterrament d'en Collaso lluint un magnífic «clac».

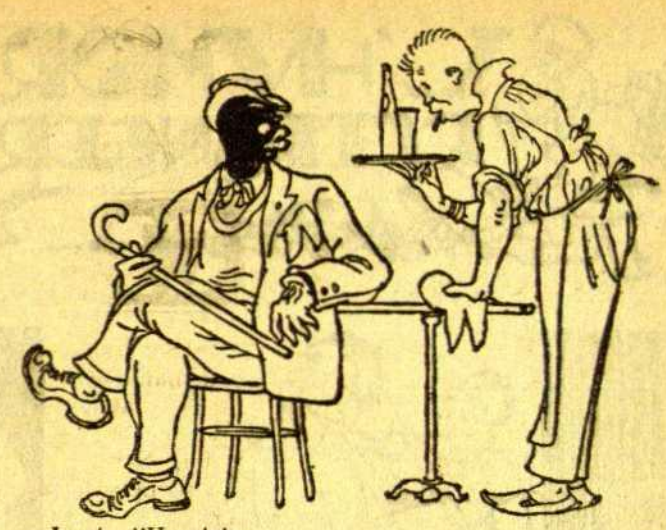
També són ganes de fer quedar en ridícol a en Ribé, tan gelós del protocol!

• • •

Tallem:

«El Ayuntamiento de Madrid obsequia con cuatro copas a los tripulantes del «Plus Ultra». Dichas copas les serán entregadas después del banquete que les ofrecerá el Aero Club.»

Quatre copes després d'un banquet?

—Jo sóc d'Honolulu.
—Ja m'ho havia semblat que era foraster.

Tanmateix és fer-ne un xic massa!

• • •

S'ha inventat un líquid que en diuen *dichlorathysulfid* que sembla que fa estralls. Una sola gota fa cremades greus. Mitja dotzena de gotes, maten. Diu que s'escampa que és un gust i que en cas de guerra faria destroces.

Escapâ aconseguirem
dels seus efectes malvats?
O a la fi la dinyarem
«dichlorathylsufitats»?

• • •

Diuen els diaris francesos que a Auxi-le-Chateau (Pas de Calais), la senyoreta Agustina Touzet, de 104 anys!, s'ha fet tallar els cabells a la *garçonne*.

Aquí, lo extraordinari no és l'edat, sinó que encara n'hi quedessin!

Carreras de Caballos - Hipódromo de Casa Antúnez

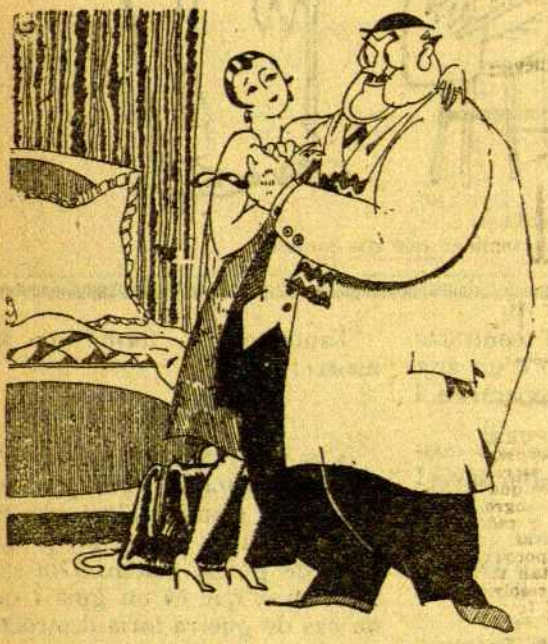
Temporada de Primavera 1926

El domingo próximo día 2 de Mayo

Inauguración de la temporada - Premio Cerdaña

Se despachan «tickets» y localidades en la secretaría de la Sociedad de las Carreras de Caballos, Paseo de Gracia, 32, entr°. y en la taquilla del Teatro Novedades - Servicios extraordinarios de tranvías y autobuses.

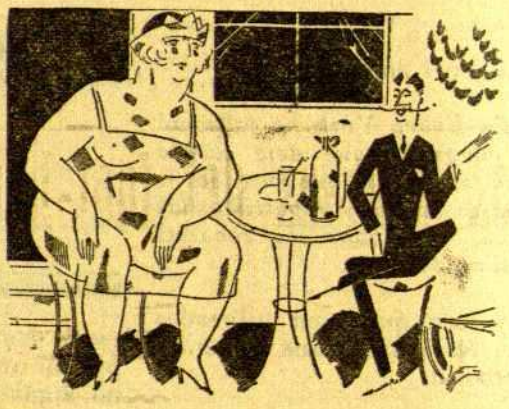
L'HUMOR ESTRANGER

—Digues que m'estimes i que no dubtes de mi, marit meu!

—No, no en dubto! Però quan he vist un home al teu llit, el cor m'ha fet un salt...

(De *Sans Gêne.*)

—Apa, anem. Són cent francs.

—N'hi ha massa. Dóna-me'n per deu francs!

(De *Sans Gêne.*)

* * *

—Jo et juro, ratolí meu, que et seré fidel com un gos...

—Ja et veig venir. Acabaràs demanant-me que et compri un collar!

(De *Parisiana*)

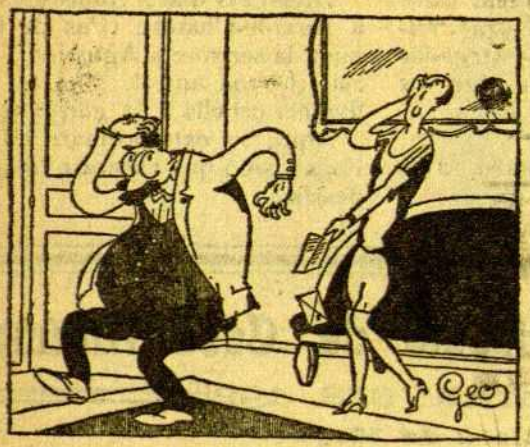
* * *

Cercant pis:

—Es inútil. La mestressa no vol criatures.

—Oh! No n'hi faré pas cap!

(De *Ruy Blas*)

—Horror! La mamà ha sigut partida en dos trossos per un auto!

—Quina pega! Ara tindré dues sogres!

(De *Sans Gêne.*)

—El meu marit pot anar amb el front ben alt.

—I pot passar per la porta?

(De *Sans Gêne.*)

Correspondència

1, 2, 3, 4, 5, *etc.*—Té poca gràcia i fa fortor. No farem res.

Neulis.—Una altra vegada que senti la temptació d'escriure, vagi al cine o faci el solitari. Tots hi sortirem guanyant.

Traquer.—Bé, home, bé. Que sigui per molts anys.

Desterrat.—Veurem. I sobre allò que canten, deixi'ls que cantin!

K. C. B. A.—Home! Convé fer riure al públic, i no anar-li amb disquisicions.

Xamulla.—Ara li fan el mànec.

Roda-soques.—Dels dos, un. El segon és massa gueto.

Lluc.—Que no ho veu que no val un rot de gitano?

Nas d'escàndol.—Sí, senyor: reconeixem que vostè és un client vell, però... si ho xafa tan malament!

Sípia verda.—El nostre director artístic opina que el que envia no va a l'hora. I nosaltres opinem el mateix.

Bòfia.—Es magret, molt magret!

Sòmines.—Quina tristor!

Pet de Monja.—Anirà. Si vol anar fent, ja pot.

Rei del Suro.—Bé, sí, però, vaja, sap?

Xutero.—No ens vingui amb cançons, que no som del poble.

Ramonet II.—Bé, miri: això, va i ho conta a l'interessat. No volem rebre per altri.

Bandidu.—Pistonut! Xoqui-la.

Un castizo.—Molt olla i lleugerament plòmbic.

Un de Santa Coloma.—No és pas en Salvatella, vostè? No juguem!

Salfum Hant.—Apa, *buenas, pollo!*

Tres de Reus.—Quelcom s'aprofitarà.

Xarau.—No va ni amb rodes. Que se'n deu haver quedat de descansat!

Mama... etc.—Que en deu ésser de barra, vostè!

Met.—Potser sí. De més verdes se'n maduren.

B. L.—Home! Propagandes gratuites, no!

Mau.—No val ni per embolicar sabates.

Un de Lloret.—Home! El meu *amo* de casa també ho és un barra, però per això no escriu versos!

Sòmines.—Si no canvia de tarannà, no farem pas res.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

Los secretos del foot-ball

VAL: 60 CÈNTIMS

Es ven a la nostra Administració

El jugador de foot-ball

1'25 Ptes. Es ven a la nostra Administració

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CAPSETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas anné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO. :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo
La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P.
LA MUNDIAL, Espalter, 6.

Morin les cabres..!

Amb la «BOTION bADIbb» qu'es ven a la Farmacia del carrer de l'Unió, n.º 5, no us quedarà ni una per mostra

Preu del flascó: 2 pessetes

SARNA Es cura radicalment amb el SUBFURETO CABALLERO **RONYA**
que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assalto, 56
Centres d'Especifics

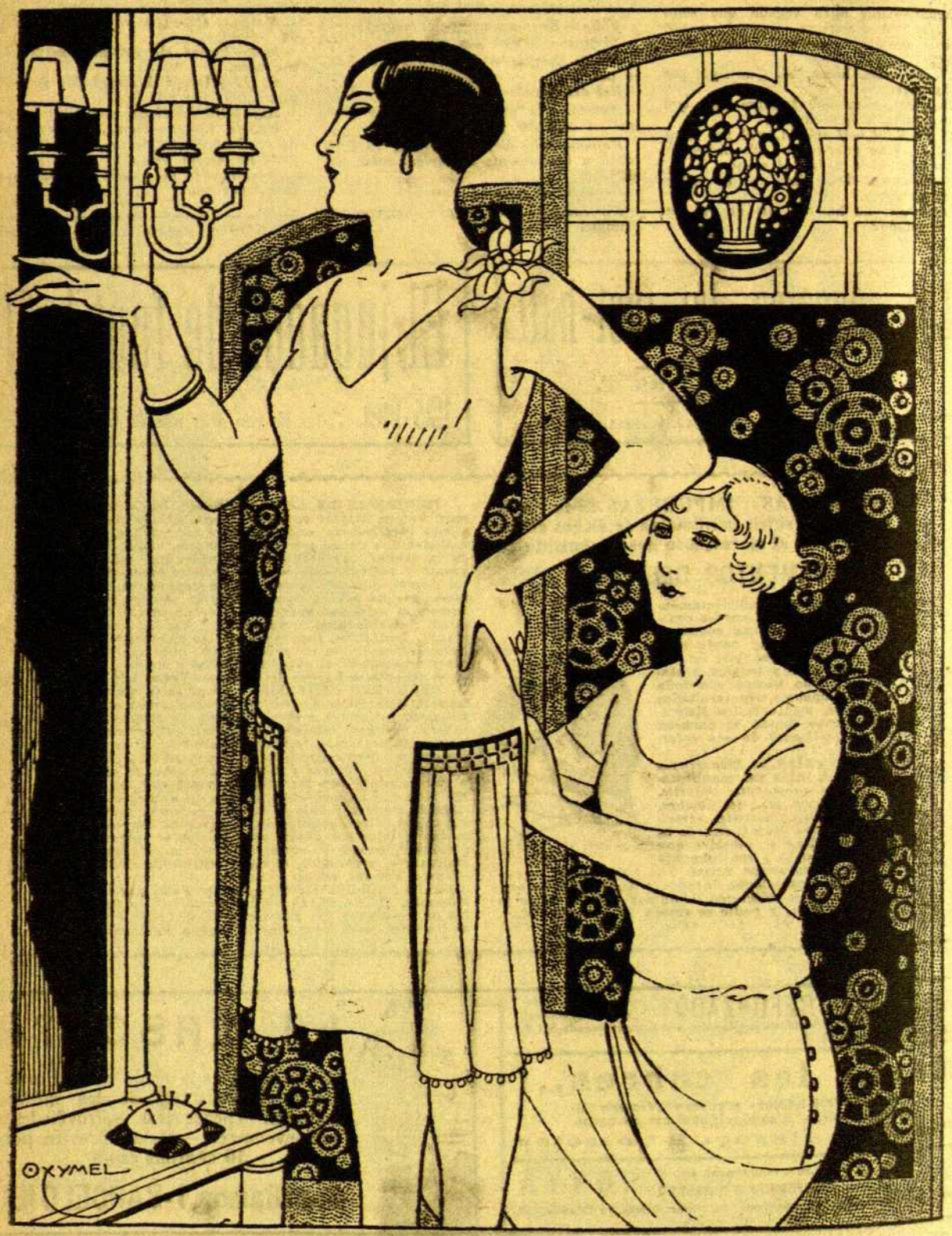
LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols **50 cèntims** capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

TABLETES MARK (PURGOL)

CUREN: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina. Les inflamacions y totes les malaltíes de l'orina.
De venda en les Farmàcies i Centres de especifics. **3 pessetes capsa**

—El modisto no ha estat gaire encertat, senyoreta. Tindrà d'entrar-l'hi un xic pel davant...